

Dyrektorium religijne FSE

1. Skauting był pomyślany przez swego założyciela jako metoda wychowawcza, możliwie jak najbardziej pełna (formująca całego człowieka): obejmuje ona koniecznie wychowanie religijne. "Skaut jest człowiekiem wierzącym, toteż odrzucam każdą formę skautingu, która nie miałaby za podstawę religii" (Baden-Powell). Wydaje się być oczywistym fakt, że potrzeby organizacyjne ruchu skautowego nie mogą być ważniejsze niż potrzeby wychowawcze jego członków. Przeciwnie, trzeba starać się ustanowić takie struktury, które umożliwią pełny rozwój religijny wszystkich młodych: skauting jest metodą wychowawczą, która winna służyć życiu nadprzyrodzonemu, a nie na odwrót.
2. Federacja Skautingu Europejskiego wyznaje wiarę chrześcijańską. Wszystkie swoje działania i decyzje podejmuje zgodnie z wymaganiami tej wiary. Jedność Europy została urzeczywistniona w chrześcijaństwie. Religia chrześcijańska stanowiła element ożywiający wspólną cywilizację europejską, różną w sposobach wyrazu, ale solidarną przez tego samego ducha, koncepcje społeczne, instytucje i spuściznę kulturową. FSE uważa, że Europa może przeżyć odnowę cywilizacji chrześcijańskiej dzięki ludziom, którzy będą świadomi tego, że ich powołanie nadprzyrodzone przekracza struktury doczesne i którzy będą żyć wymaganiami Ewangelii w życiu codziennym. FSE chce przyczynić się do jedności Europy otwartej na wszystkie kraje świata, pracując nad stworzeniem nowego braterstwa narodów w Chrystusie.
3. FSE daje pierwszeństwo powołaniu każdego chrześcijanina do świętości. Skaut i przewodniczka powinni żyć swoim przyrzeczeniem, zasadami i prawem zgodnie z wymaganiami Kazania na Górze, które stanowi prawdziwą skarbnicę życia chrześcijańskiego. w tym sensie FSE jest powołana do tego, aby stawać się coraz bardziej środkiem uświęcania w Kościele, środkiem, który pobudza do większej jedności między życiem codziennym swoich członków, a ich wiarą. w tym celu FSE rozwija na wszystkich płaszczyznach właściwą sobie (specyficzną) pedagogikę, w szczególności poprzez wydawnictwa, obozy szkoleniowe, formujące szefów, zajęcia na szczeblu krajowym i międzynarodowym. w sposób szczególny FSE uważa, iż wychowanie chłopców i dziewcząt w odrębnych jednostkach, biorące pod uwagę ich różnice psychofizyczne, stanowi punkt zasadniczy jej pedagogiki. Równoległość i wzajemne ubogacanie obu sekcji, męskiej i żeńskiej, umożliwiają pełny rozwój zdolności i tendencji przydzielonych

w planie Opatrzności każdej płci. Jak stwierdza Prawo, skaut lub przewodniczka jest przyjacielem wszystkich i bratem dla innego skauta (przewodniczki). z tego tytułu FSE sytuuje się w łonie wielkiej rodziny skautów i przewodniczek i pracuje nad zbudowaniem razem z nimi, w duchu idei Baden-Powella i w ramach swego oryginalnego programu wychowawczego, społeczeństwa bardziej sprawiedliwego i braterskiego.

4. Chrześcijanin należy do widzialnego Kościoła Chrystusa, uczestniczy w jego życiu liturgicznym i sakramentalnym i otrzymuje od niego wskazówki do działania. o ile, na szczeblu federalnym, Federacja Skautingu Europejskiego nie jest związana jako całość z jednym Kościołem, o tyle każdy członek FSE musi należeć do jednego Kościoła lub przygotowywać się do uczestnictwa w tymże. FSE przyjmuje jedynie dzieci i młodzież i stowarzyszenia należące do jednego z następujących Kościołów: Kościoła Katolickiego, Kościoła Prawosławnego lub jednego z Kościołów Ewangelickich, powstałych w wyniku reformacji, wyznających bóstwo Chrystusa i uznających Symbol Apostolski jako wyznanie wiary. Każda jednostka skautów lub przewodniczek powinna należeć do jednego z tych Kościołów. Nikt nie może złożyć przyrzeczenia skauta (lub przewodniczki) jeśli nie jest ochrzczony. Jednakże można dopuścić do złożenia takiego przyrzeczenia osobę zaangażowaną w formację katechumenalną.
5. Każdy Kościół ma określone koncepcje w dziedzinie wychowania. Jest nie do pomyślenia, aby religia mogła być dziedziną nauczania zupełnie oddzieloną od innych; powinna ona oświetlać swoim światłem całość przekazywanej wiedzy i odbywanych zajęć. w skautingu wiernym myśli Baden-Powella nie można przyjąć, iż życie religijne może być oddzielone od zajęć skautowych. Pełny rozwój religijny młodych wymaga więc, aby ich szefowie należeli do tego samego Kościoła, co młodzi, wyznawali tę samą doktrynę, uczestniczyli w tym samym życiu liturgicznym i sakramentalnym. Dlatego FSE uważa za sytuację normalną taką organizację ruchu, w której stowarzyszenia krajowe Przewodniczek i Skautów Europy tworzą organizacje jednolite wyznaniowo, prowadzone i animowane duchowo przez ich Kościoły tak na płaszczyźnie lokalnej, jak i krajowej. Szefowie, na wszystkich szczeblach ruchu, mają obowiązek popierać misję duszpasterzy wśród młodych, którzy są im powierzeni. Ważne jest, by duszpasterze pogłębiali znajomość metody skautowej, tak aby uwzględniali w swej działalności duszpasterskiej elementy specyficzne właściwe skautingowi, cały czas czuwając nad tym, by nie wchodzić w rolę zarezerwowaną dla szefów świeckich. Młodzi, a szczególnie młodzi szefowie, nie powinni być postrzegani tylko jako przedmiot pasterskiej troski Kościoła: powinni być

zachęceni do tego, aby stali się tym, kim są w rzeczywistości, tj. aktywnymi podmiotami, które biorą udział w ewangelizacji i w odnowie społecznej świata, który ich otacza.

6. W krajach, gdzie współistnieje wiele wyznań chrześcijańskich, jednostki organizacyjne skautów lub przewodniczek należące do różnych Kościołów chrześcijańskich mogą znajdować się w tym samym stowarzyszeniu, każdy szczerp zobowiązuje się wtedy do przyjmowania tylko członków tego samego Kościoła. Jednakże w przypadku, w którym w pobliżu miejsca zamieszkania nie ma grupy (szczepu) odpowiedniego wyznania, lub jest ona znacznie oddalona, osoba może należeć do jednostki innego wyznania niż to, w którym została ochrzczone. Szefowie będą czuwać nad tym, aby rodzice tej osoby zostali bezpośrednio i osobiście poinformowani o charakterze wyznaniowym tej jednostki i upewnią się, że zgadzają się oni na to, by ich dziecko należało do tej jednostki. Tak szybko, jak tylko jest to możliwe, stowarzyszenie krajowe tworzy dla każdego Kościoła ekipę formacji religijnej składającą się z szefów i duszpasterzy, w szczególności w celu zapewnienia zgodności wychowania religijnego z nauczaniem danego Kościoła. Stowarzyszenia krajowe będą czuwać nad tym, aby każdy Kościół był reprezentowany we władzach lokalnych i/lub krajowych.
7. W okresie wychowania, czyli w okresie dzieciństwa i młodości, nie można, co jest oczywiste, dopuszczać, w sposób nieprzemysłany, do dłuższych kontaktów młodych różnych wyznań, nie narażając się na ryzyko wywołania u nich relatywizmu i sceptycyzmu. Nie można dopuszczać, pod pretekstem jedności, do przedwczesnego organizowania wspólnych zbiórek: jest niezbędne, w tym wieku, aby każdy pozostał w zupełnej wierności swojemu Kościołowi, dając w ten sposób prawdziwe i szczerze świadectwo wiary, z której jest dumny. Jednakże, dla wędrowników i przewodniczek starszych, którzy wejdą w dorosłe życie, skauting europejski ofiarowuje możliwości spotkań międzywyznaniowych, których dobrodziejstwa nie mogą być lekceważone. Na poziomie szefów, taki dialog jest nie tylko pożyteczny, ale niezbędny: w obliczu różnych materializmów nas otaczających, czy to pochodzenia marksistowskiego, czy innych, rozwoju sekt, obojętności religijnej, szefowie mają obowiązek pracować aktywnie nad stworzeniem więzi międzyludzkich, które będą świadczyć w świecie o powszechności Kościoła Chrystusa.
8. Przy każdej okazji - podczas obozów i zlotów gromadzących stowarzyszenia lub jednostki organizacyjne FSE należące do różnych Kościołów - mają być uczynione wszelkie ułatwienia duszpasterzom, tak, aby mogli spotykać się z młodymi w miejscach obozów, uczestniczyć w ceremoniach, posiłkach, czuwaniach, ogniskach i wszelkiego

rodzaju spotkaniach. Szefowie obozu powinni pamiętać o tym, że ich pierwszym obowiązkiem jest promowanie życia religijnego tych, za których odpowiadają i czuwanie nad tym, by uczestniczyli oni w obrzędach religijnych w zależności od swego wyznania. Podejmą wszelkie stosowne środki, aby każdej niedzieli zapewnić uczestnictwo we Mszy Św. dla katolików (i jeśli to możliwe odprawianej każdego dnia w miejscu obozu), w Liturgii dla prawosławnych i w zgromadzeniach dla protestantów. Liturgie i zgromadzenia nie będą celebrowane wspólnie. Refleksje doktrynalne dotyczące kwestii ekumenicznych winny być przeprowadzane wg reguł odpowiednich Kościołów.

9. W momencie, w którym stowarzyszenie krajowe FSE otwiera się na inne wyznania chrześcijańskie, nie traci ono przez to charakteru ruchu wychowawczego swego własnego wyznania. Wszelako inne wyznania chrześcijańskie powinny, ze swej strony, móc zapewnić w sposób integralny formację religijną swoich członków, z takimi samymi prawami i gwarancjami, jakimi dysponuje stowarzyszenie krajowe w stosunku do swoich członków. Mają być zapewnione następujące gwarancje:

- utworzenie ekipy formacji religijnej uczestniczącej w radach szefów poszczególnych szczebli według zasad danej organizacji;
- wolność, dla każdego wyznania, w tym, co dotyczy formacji szefów i młodych;
- do tworzenia sprawności religijnych i prób religijnych obowiązkowo włączonych do systemu stopni na każdym etapie formacji skautowej;
- do organizowania obozów szkoleniowych, pod warunkiem spełnienia zwyczajowych wymagań pedagogicznych, lub jeśli te nie mogą zostać spełnione, uczestniczenia w kierownictwie takich obozów;
- gromadzenia młodych, szefów i duszpasterzy na wspólnych imprezach, takich jak pielgrzymki, rekolekcje, spotkania szefów;
- wydawania pism dotyczących duchowości i formacji doktrynalnej oraz publikacji o charakterze wyznaniowym przeznaczonych dla duszpasterzy, szefów i młodych.